

Prečo má bocian Dlháň dlhý krk

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

V lesnom zátiší dolinky Olinky v náručí strýka Buka má postavené veľké hniezdo bocian Dlháň. Nezdržuje sa však pod klenbou stromov pridlho. Keď nakŕmi svoje hladné mláďatká, ihneď letí na lúku pri bystrine Rine. Tam potom trpezlivo postáva na jednej nohe a striehne na nepozorné myši či jašterice. Často vydrží pri myšacej diere stáť nehybne ako socha aj naozaj dlhú dobu, pokým myšku prejde trpezlivosť ukrývať sa v podzemnej skrýši.

Keď raz takto bocian Dlháň postával na okraji lúky, prihovorila sa mu prepelica Danica: - *Bocian Dlháň, už dlho sa trápim nad otázkou, prečo ti narástol taký dlhý krk a také dlhočizné nohy.*

Prepelica Danica - *prepelica poľná*

Bocian Dlháň - *bocian biely*

- *Nie si prvá, ktorá sa ma na to pýta, - odvetil bocian. - Nuž so mnou je to takto. Kedysi dávno ma prababička Príroda stvorila s krátkymi nohami i krkom, tak ako ostatné vtáčiky. Keď som však zlietol do bystriny Riny, tak som sa celý namočil. Ak som nechcel vždy premoknúť, musel som v bystrine Rine postávať na špičkách prstov. No a ako som tam stále postával na prstoch, nohy sa mi deň za dňom predlžovali a predlžovali. Napokon mi takto narástli. Teraz sa už ani v hlbokkej vode nemusím dvíhať na špičky prstov a vôbec sa nezamočím.*

NA TÚRU S NATUROU

- Ale prečo ti narástol aj dlhý krk? - pokračovala vo vypytovaní prepelica Danica.

- To bolo zase takto, - začal bocian Dlháň. - Na lúke som trávil dlhé chvíle. Počas jari, kým bola tráva Ava ešte malá, dovidel som z jedného kraja lúky na druhý. Keď však začalo leto, tráva Ava narástla a bola oveľa vyššia ako ja. Vtedy som už nevidel ani na krok. A tak som musel naťahovať krk, aby som aspoň čosi uvidel. Ako som tam takto stále naťahoval krk, tiež sa mi postupne predlžoval a predlžoval. Napokon sa mi tak natiahol, že som aj na sklonku leta videl ponad trávu Avu celú lúku. Potom som sa už nemusel obávať, že ma v tráve znenazdajky prekvapí liška Falošnica alebo kuna Lúpežnička.

- Ako je len tebe dobre, keď všetko vókol seba vidíš, - povzdychla si prepelica Danica.

- Ja sa musím stále schovávať v tráve Ave, aby ma nechytí orol alebo liška. Som malá, a tak neviem o ničom, čo sa deje na lúčke či nad ňou.

Po rozhovore bocian Dlháň odpochodoval o kúsok ďalej, na miesto kde bolo počuť myšací piskot. Tam potom trpezlivo postával ako skamenený a čakal na to, kedy myši omrzí čušať v dierach a začnú vyliezať von.

